

Julie Caplin
Het kleine
chalet
in
Zwitserland

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Julie Caplin

Oorspronkelijke titel: *The Little Swiss Ski Chalet*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: Caroline Young

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1633 7

ISBN 978 94 027 7291 3 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkheid met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Dit wordt een onvergetelijke avond, dacht Mina. Ze stond op een stoel en bevestigde het snoer met de feestelijke ledlampjes aan de boog tussen de keuken en de eetkamer. Deze lampjes waren de perfecte finishing touch.

‘Ziet er goed uit,’ zei haar zus Hannah, die met een zware boodschappentas de keuken binnenkwam.

‘Je bent terug!’ Mina sprong van de stoel en dacht te laat aan de benedenburen. Ze klapte opgewonden in haar handen. ‘Heb je een fles gekocht? Stom dat ik dat was vergeten. Ik bedoel, kom op zeg, een Mexicaanse avond zonder tequila? Misschien had ik je moeten vragen twee flessen te kopen...’

‘Eén fles is genoeg. Iedereen neemt drank mee en je hebt ook nog een kratje van dat Mexicaanse bier, Corona. Niemand zal vanavond dorst lijden, hoor.’

‘Je bent geweldig! Wat zou ik zonder je moeten doen?’ Mina omhelsde haar zus.

‘Ach, dan zou je je ook wel redden,’ zei Hannah. ‘Er is zoveel te eten dat er voor iedereen genoeg overblijft om mee te nemen en daar het hele weekend van te leven.’

Mina keek haar vrolijk aan. ‘Het wordt geweldig!’ Ze had de eettafel gedekt met het antieke servies dat ze in de loop der jaren tweedehands had gekocht en kon niet wachten tot haar gasten, ruim voorzien van eten en drinken en in kaarslicht, aan tafel zaten en met elkaar kletsten. Ze was de hele dag en een groot deel van de vorige avond aan het koken geweest, maar het zou echt de moeite waard zijn. Mina gaf dit feest om te vieren dat ze een heel jaar samen was met Simon, een record voor haar. Ze moest toegeven dat ze genoot

van de rust en de stabiliteit die hij in haar leven bracht. Hij was de yin bij haar yang, of hoe die uitdrukking ook maar luidde. Het was waarschijnlijk precies andersom, maar wat wist zij nou van Chinese filosofie.

Ze had voor het etentje van vanavond acht vrienden uitgenodigd, onder wie Hannah. Het zou krap zijn, maar daar was iedereen hier wel aan gewend. Ze had dit jaar al van alles georganiseerd: een Parijs feest (superchic), een Deense hygge-bijeenkomst (heel gezellig), een gin-cocktailavond in een *speakeasy*, zo'n clandestiene kroeg tijdens de drooglegging in de vs (in te gekke jaren twintig-kleding, zoals Simons hoed met smalle rand, een *trilby*, die een bom duiden had gekost) en een Thais banket (kruidig, fris en verrukkelijk).

Voor vanavond had ze de tafel gedekt met een vrolijk gestreept Mexicaans serape-achtig tafellaken met saffierblauwe raffia place-mats. In het midden stond een rij kaarsen in rustieke metalen kaarsenhouders, en ze had zelfs plastic cactus-ijsblokjesvormpjes gekocht voor in de karaffen met water.

'Jouw feestjes zijn altijd geweldig, maar je slooft je echt te veel uit. Ik zou gewoon een paar flesjes Old El Paso-saus, wat salsa en guacamole hebben gekocht.'

'Maar dat is helemaal geen echt Mexicaans eten!' zei Mina quasiverontwaardigd. 'Ik maak authentiek streetfood.' Mina huppelde de keuken in en gebaarde dat Hannah snel mee moest komen. 'Kom eens, je móét dit proeven.' Ze hield Hannah al een lepel voor.

'Wat is dat?' Hannah keek haar argwanend aan.

'Proef maar.'

Haar zus nam behoedzaam een hapje. 'O wauw!' Ze knipperde snel achter elkaar. 'Dát is pittig, maar...' Hannah nam nog een likje. '...jammie!'

'Chocoladesaus met chilipepertjes uit Ecuador. Hoort bij het nagerecht, de churros. Zalig toch?' Mina doopte haar vinger in de saus, proefde zelf ook nog even en deed verzaligd haar ogen dicht. Het was verrukkelijk. Het had veel moeite gekost om juist dit ambachtelijke merk dat belachelijk duur was te vinden, maar het was

elke cent waard. Ze was ook bijna bezweken voor de pure chocolade met karamel en zeezout uit Madagascar, of die uit Trinidad en Tobago met rum. Er waren tegenwoordig zoveel heerlijke smaken chocolade te koop.

‘Het is anders. Kon ik maar zo koken als jij!’

Mina lachte. ‘Dan zou je die belangrijke superbaan en dat fantastische appartement niet hebben.’ Ze keek om zich heen in haar overvolle minikeukentje. Ze was helemaal niet jaloers op haar zus, maar ooit wilde ze een normaal formaat eetkeuken hebben, zodat ze gasten kon hebben zonder dat ze die elke paar minuten alleen moest laten. Ze wist zelfs al precies hoe die keuken eruit moest zien.

Als zij en Simon gingen samenwonen, konden ze hutje bij mutje leggen en een beter appartement kopen, misschien zelfs een echt huis. Ze waren totaal verschillend, maar allebei gek op eten en gasten ontvangen. Dat was een van de redenen dat ze zo’n goed stel waren.

Hannah keek om zich heen. ‘Kan ik iets doen?’

‘Je kunt de kaas raspen, voor de nacho’s. Wel even opletten dat het de cheddar is en niet mijn speciale Alpenkaas.’

‘Waar is die dan voor? Of mag ik dat niet vragen? Is dat soms een Mexicaanse specialiteit die niemand kent?’

Mina lachte. ‘Nee, hoor. Op het werk hadden we het erover dat we misschien een fondurecept konden ontwikkelen, dus wilde ik thuis stiekem al een beetje oefenen en daar moet dus echt de juiste kaas in. Amelie stuurt me al mailtjes met traditionele Zwitserse recepten.’

‘Wat leuk! Hoe gaat het met haar?’

Amelie was Mina’s peetmoeder. Ze had samen met hun moeder op een kostschool in Frankrijk gezeten. De arme Hannah had geen peetmoeder, want hun ouders hadden haar niet laten dopen. Toch had de genereuze Amelie haar geadopteerd als een soort surrogaat pleegdochter, en ze stuurde haar altijd verjaardags- en kerstcadeautjes.

‘Goed. Je weet toch dat ze niet meer in Bazel woont, maar dat schattige skichalet heeft gekocht? Ze nodigt me steeds uit om haar daar te bezoeken. Ik voel me wel een beetje schuldig omdat ik dat nog niet heb gedaan, maar ik kan er echt niet even met het vliegtuig

naartoe. Ze woont ergens in *the middle of nowhere*, een treinreis van drie uur vanuit Zürich of Geneve.’

‘Dus niet echt iets voor een weekend. Maar goed, kan ik nog meer doen?’

‘Ja, als je de kaas hebt geraspt, kun je me helpen met de margaritaglazen.’

‘Wat wil je daarmee doen dan?’

‘De rand eerst in limoensap en dan in zout dopen, zodat je een echt zoutrandje krijgt.’ Mina wees naar de fraaie cocktailglazen die ze tot haar grote vreugde bij TK Maxx had gevonden. ‘Ik doe ook wat eetbare goudkleurige glittertjes in het zout, zodat het er nog feestelijker uitziet.’ Ze vond het zelf een leuk idee, en nog leuker nu Hannah zo enthousiast reageerde.

‘Wat een geweldig idee! Daarom ben jij dus de foodtechnoloog.’

‘Nou, zo opwindend is het bedenken van een nieuwe variant van pastasaus ook weer niet, hoor.’

Mina probeerde niet erg ondankbaar te klinken. Ze werkte in de testkeuken van een grote supermarktketen. Dat was een goede baan, een geweldige baan, maar ze vond het lang niet meer zo inspirerend als in het begin. Zoeken naar iets wat de gemiddelde klant aansprak, zoals een iets smakelijker bechamelsaus voor op een lasagne, kon een beetje saai zijn als je dolgraag volkomen nieuwe smaken wilde uitproberen. ‘Maar als jij mijn keukenhulpje wilt zijn, moet je wel even je handjes laten wapperen.’

Mina neuriede terwijl ze in hoog tempo uien sneed en fijnhakte, kip kruidde en een heleboel pepertjes fijnsneed. Dit zou een bijzondere avond worden en het eten maakte daar maar een heel klein onderdeelje van uit. Ze wilde Simon laten zien hoeveel hij voor haar betekende. Hij was het afgelopen jaar een onlosmakelijk deel geworden van haar vriendengroep, en bovendien wilde ze hem laten zien hoe gelukkig ze was. Goede vrienden betekenden alles. Ze keek naar de kleine roze met blauw gestreepte pināta van crêpepapier waar het kleine zakje in zat dat ze erin had gestopt, en rilde van plezier toen ze eraan dacht wat Simon zou zeggen als hij zag wat erin zat.

Om zes uur, nadat ze zichzelf hadden getrakteerd op een voorproefje van de pas gemixte margarita, was vrijwel alles klaar.

‘Nog net genoeg tijd om onze feestkleding aan te trekken.’ Mina inspecteerde de keuken en alles wat ze netjes in rijen hadden klaargezet. Zij noemde dit Blue Peter-stijl koken en daarmee bedoelde ze dat ze bijna alles van tevoren had klaargemaakt, zodat ze als de gasten er waren zo weinig mogelijk tijd in de keuken hoefde door te brengen. Dat was een grote uitdaging als je supervers en heerlijk streetfood serveerde. Ze kon zich niet beheersen en zette nog een paar dingen klaar terwijl Hannah in de badkamer was. Pas om twintig voor zeven kon ze zelf naar binnen. Ze douchte heel kort, haalde een kam door haar blonde bob, smeerde roze lippenstift op haar lippen en bracht razendsnel zwarte mascara aan op haar lichte, maar belachelijk lange wimpers. Klaar. Ze blies een kusje naar haar spiegelbeeld, knipperde met haar lange lama-wimpers en rende naar haar slaapkamer om haar nieuwe fuchsiakleurige jurk aan te trekken. Daarna vloog ze naar de keuken en deed een schort voor, want ze had al vaker spetters op haar kleren gekregen en deze jurk verdiende het om te stralen.

Om zeven uur, toen de eerste gasten aanbelden, stond ze al helemaal in de gastvrouwmodus. Het werd steeds drukker. Ze was helemaal in haar element, deelde flesjes Corona – natuurlijk met een schijfje limoen – en glazen margarita uit, waar niet zo’n béétje alcohol in zat.

‘Verdorie, Mina,’ zei George, een van haar studievrienden. ‘Mijn borstharen gaan rechtovereind staan van dit spul. En ik weet het niet hoor, maar door die glitters loop ik maandag op mijn werk nog steeds te schitteren. Maar echt een te gek idee!’

‘Wat ben je toch een saaie Piet,’ zei de man met wie hij een maand of zes een relatie had. Zijn partner heette, heel onhandig natuurlijk, ook George en werd G genoemd. ‘Ik ben weg van die glitters en dit is een verdomd goede cocktail!’ Hij knipperde heftig toen de alcohol door zijn keel gleed. ‘Vuurwater.’

‘O, is-ie te sterk?’ Mina wilde net haar beste vriendin Belinda, die

net was binnengekomen, een glas geven, maar wachtte daar even mee en glimlachte snel naar Simon, die vlak achter haar binnenkwam.

‘Hij is vast heerlijk,’ zei Belinda. Ze kuste Mina op beide wangen, nam het glas van haar aan en zei na een grote slok: ‘Zalig. En de glitter is...’ Ze keek onderzoekend naar haar glas. ‘Kun je dit eten, of eigenlijk drinken?’

‘Ja, het is eetbaar. Anders zou ik het toch zeker niet gebruiken!’ Mina rolde bijna met haar ogen. Belinda was al sinds hun schooltijd haar vriendin en doordat ze zo gevoelig was had ze Mina’s nogal roekeloze ideeën vroeger vaak kunnen intomen. Maar ze was nu toch zeker een volwassen vrouw! Dat bewees deze avond toch wel, of niet soms?

‘Natuurlijk niet,’ zei Belinda droogjes, maar Mina liep al naar Simon toe.

‘Hi, schat.’ Ze wilde dat ze haar handen niet vol had en hem echt even kon knuffelen. ‘Je bent mooi op tijd.’

‘Ja, ik ben iets eerder gestopt met werken. Ik heb Belinda een lift gegeven.’

‘Wat lief van je.’ Ze keek hem stralend aan.

Belinda woonde aan de andere kant van de stad en had geen auto. Wat was hij toch aardig en betrouwbaar en degelijk. Precies wat ze nodig had. ‘Wil je een margarita? Of liever een biertje?’

‘Water, ik moet nog rijden.’

‘O, *babe*, blijf je dan niet?’ Ze kuste hem opnieuw op de wang, maar nu met een ondeugende grijns om hem er hopelijk aan te herinneren wat hij zou mislopen. ‘Deze margarita’s zijn verrukkelijk.’

‘Dat geloof ik meteen, maar ik moet morgenochtend naar voetbaltraining en jij wilt vast niet gewekt worden na een zware avond.’ Hij keek naar de tafel. ‘Zo te zien heb je je weer behoorlijk uitgesloofd. Dit ziet er prachtig uit allemaal. Je bent echt fantastisch in de keuken.’

Ze trok zogenaamd verwijtend haar wenkbrauwen op, alsof ze hem erop wilde wijzen dat ze niet alleen fantastisch was in de keuken. ‘Ach, het is een speciale avond,’ mompelde ze.

Hij fronste.

Ze schudde haar hoofd. ‘Simon, kom op zeg! Je bent het vergeten, hè?’ zei ze quasibeschuldigend. ‘Eerlijk waar, mannen!’ Zogenaamd vermoeid zei ze tegen Belinda: ‘We zijn één jaar samen.’

Simon leek een beetje te schrikken.

Terecht natuurlijk. Hij vond het onplezierig als hem iets ontging. Zijn perfectionisme was een van de dingen waarvoor ze was gevallen. Zelf leefde ze haar leven misschien in een razend tempo, terwijl ze probeerde er zoveel mogelijk in te proppen, maar toch hield ze ervan als alles ging zoals ze wilde. Vandaar deze thema-avond, die perfect uitpakte. Hannah serveerde bordjes nacho’s met goede draderige kaas en zelfgemaakte pittige salsa. Dat viel kennelijk in de smaak, want iedereen stond tevreden te eten en met elkaar te praten.

Mina liep terug naar de keuken en zette alle schalen schots en scheef op de eettafel, die volledig uitgetrokken was en nu de hele breedte van het vertrek in beslag nam. Toen nodigde ze iedereen uit om plaats te nemen.

‘Dit ziet er geweldig uit, Mina!’ riep Patsy. Ze was haar vriendin geworden na een cursus vis fileren een paar maanden geleden en werkte in de plaatselijke delicatessenwinkel. ‘Ik wil je recepten hebben.’

‘Zijn jullie er nooit klaar mee om altijd met eten bezig te zijn?’ vroeg Patsy’s vriend James, die brandweerman was. ‘Maar ik klaag niet, hoor.’ Hij sloeg een arm om Patsy heen, die hem lachend een por in de ribben gaf.

Mina liet de schalen rondgaan, zorgde dat iedereen genoeg opschepte en genoot van de verrukte kreten en van ieders belangstelling. Nadat ze had verteld wat alles was, zei ze dat ze maar moesten aanvallen. De feestverlichting, de gloed van de kaarsen en het gedimde lamplicht, samen met het zachte gepraat, creëerden een heerlijke en voor Mina zeer bevredigende sfeer.

De alcohol vloaide rijkelijk, en de vaak levendige en soms rustige conversaties werden af en toe onderbroken door een schaterlach. Mina zat naast Simon en ontspande zich, intens tevreden door de

blijde, glimlachende gezichten om haar heen. Dit was waar het leven om draaide: vrienden, minnaars en goed gezelschap.

Nadat iedereen de churro's op had en het tafellaken vol spettertjes chocolade zat, haalde Mina de piñata tevoorschijn en de houten stok die erbij was geleverd.

Iedereen brulde van het lachen omdat het ding zo klein was.

'Ik weet het, echt wel, maar deze is voor één iemand, een heel bijzonder iemand.' Ze keek naar Simon en gaf hem de stok. 'Vandaag zijn we één jaar samen.'

'Ze zeiden nog wel dat jullie het niet lang zouden volhouden,' zei George, die aan de andere kant van de tafel zat.

Mina keek hem lachend aan. 'Dan is het maar goed dat ik niet naar je heb geluisterd.'

Toen ze pas met Simon omging, stiekem, omdat ze collega's waren, was George de enige geweest die ze in vertrouwen had genomen. Hij had geprobeerd het haar uit het hoofd te praten en gezegd dat het geen goed idee was om werk en privé met elkaar te vermengen, vooral niet gezien haar verleden. Haar relaties ontploften over het algemeen na een maand of drie. Maar daarom wist ze dus zeker dat Simon de ware voor haar was. Hij was rustig, stabiel en precies wat ze nodig had, volkomen anders dan haar vorige vriendjes die er even waren, maar dan als sneeuw voor de zon verdwenen. Toegegeven, ze kon plezier met hen hebben, maar het waren geen van allen mannen die loyaal waren, financiële stabiliteit boden of in staat waren haar trouw te blijven. Dat gold wel voor Simon, al kon hij een beetje saai en weinig flexibel zijn. Haar spontaniteit en energie boden een goed tegenwicht voor hem. Ze vulden elkaar perfect aan.

Geholpen door G en James maakte ze de piñata vast aan de gordijnrails. 'Sla het raam alsjeblieft niet stuk,' zei ze. Haar hartslag versnelde, zo opgewonden was ze.

Begeleid door kreten als 'Geef hem ervan langs!' en 'Doe je best!' sloeg Simon een paar keer stevig tegen de ezel van papier-maché. Een paar mensen maakten een video met hun telefoon van Simon die nogal onhandig uithaalde naar de piñata. Op een bepaald moment

begon Mina te vrezen dat hij er nooit in zou slagen dat stomme ding kapot te slaan en ze was hem het liefst te hulp geschoten. Maar toen, met een laatste uithaal, brak het ding in tweeën en viel er een fraai ingepakt doosje op de grond. Simon raapte het met een triomfantelijke kreet op.

Mina's hart schoot als een sneltrein door haar lichaam, terwijl ze hem terug naar zijn stoel leidde en op zijn schoot ging zitten.

'Ik wist niet dat ik cadeautjes zou krijgen,' zei hij terwijl hij het cadeaupapier probeerde open te maken. Mina had het hem natuurlijk niet al te gemakkelijk gemaakt, want in het doosje zat nog een doosje en daarin nog een doosje. Eindelijk kwam hij bij het laatste doosje.

Ze hield haar adem in toen hij het openmaakte en het blauw fluwelen zakje zag dat erin zat.

Hij fronste en keek haar verbaasd, maar met een brede glimlach aan.

Ze glimlachte beverig terug en merkte dat haar handen trilden.

Iedereen aan tafel leunde naar voren om niets te missen.

Simon opende het zakje, haalde er de gouden trouwring uit en hield hem tussen zijn duim en wijsvinger.

Mina keek hem met een verblindende glimlach aan. 'Wil je met me trouwen? Het is immers een schrikkeljaar.'

Een paar gasten haptten hoorbaar naar adem en andere riepen: 'Ooo!'

Ze voelde dat Simon verstijfde en terwijl ze naar hem keek zag ze dat zijn blik naar de tafel dwaalde en hij geschokt naar iemand anders keek. Ze volgde zijn blik en in één enkele seconde stortte haar hele wereld in. Belinda?

De volgende seconde stond Simon griezelig snel op, alsof hij niet snel genoeg bij haar weg kon komen, zodat ze van zijn schoot op de vloer gleed.

Hij liet de ring op de tafel vallen alsof het ding gloeiend heet was en keek haar met een blik vol afgrijzen aan. 'Ben je gek geworden?' vroeg hij schor. 'Hoe haal je het in je hoofd?'

Mina voelde zich diep vernederd, kreeg een brok in haar keel en

kippenvel toen ze opeens beseftte dat iedereen gefascineerd getuige was van deze ramp. Waarom had ze dit gedaan? Het had zo'n goed idee geleken! Vorige maand hadden ze nog gezegd dat ze wilden gaan samenwonen en hadden ze over hun gezamenlijke toekomst gepraat. Ze hadden het zelfs gehad over hoeveel kinderen ze ooit wilden. Hoe had ze zich zo kunnen vergissen? Ze was zo zeker van hem geweest. Ze hadden plannen gemaakt. Toegegeven, Simon was de afgelopen maand erg afwezig geweest, maar ze had gedacht dat dat kwam doordat hij lange dagen maakte en door de druk op zijn afdeling, waar mensen waren ontslagen. Nu werd haar opeens pijnlijk duidelijk dat hij in gedachten met iets anders – of eigenlijk, met iemand anders – bezig was geweest.

‘Maar...’ Ze keek van Simon naar Belinda.

Belinda's gezicht was vuurrood en op een vreemde manier vertrokken en Simons gezicht zag er net zo uit. Ze leken opvallend veel op elkaar: twee collega's, twee mensen die synchroon liepen, een stel.

Terwijl de ramp eindelijk volledig tot haar doordrong dacht ze aan wat ze eerder had gedacht: dit was een onvergetelijke avond.

Hoofdstuk 2

Mina verliet haar flat en liep naar beneden, met haar laptotas onder haar arm. Ze trok haar sjaal stevig om haar hals om zich te beschermen tegen de ijzige wind. Het was januari en ondanks de voorspelling dat het ijskoud zou zijn, droeg ze prachtige hoge leren laarzen, een strakke zwarte lange broek met bijpassend jasje en een scharlakenrode zijden blouse. Dit was haar ‘knock-out geslagen maar niet verslagen’-outfit. Het was maandagochtend en dus, na haar rampzalige huwelijksaanzoek van zaterdag, de eerste keer dat ze al haar collega’s weer zou zien, en ook Simon.

Terwijl de andere gasten haar flat snel hadden verlaten, waren zij en Simon naar haar slaapkamer gegaan. Wat volgde was een onaangename, onomkeerbare en felle ruzie.

Simon siste: ‘Hoe háál je het in je hoofd?’ Hij schudde witheet van woede zijn hoofd.

‘Ik dacht dat ik iemand ten huwelijk vroeg die nog geen maand geleden zei dat hij van me hield. Iemand die zei dat hij een makelaar wilde inschakelen om onze appartementen te taxeren. Iemand die me vertelde dat hij zijn eerste zontje Victor zou noemen, een naam die ik afschuwelijk vond en je later nog uit je hoofd wilde praten. En ik meen me te herinneren dat je zelfs voorstelde om te trouwen in de St Mary’s, vlak bij waar je moeder woont. Je moet het me dus maar vergeven als ik een beetje verbaasd ben. Ik dacht dat ik deed wat we al hadden afgesproken om te doen?’

‘Natuurlijk! Het is dus mijn schuld? Ik had het kunnen weten. Natuurlijk zou je zoals altijd vooruitlopen op de zaak. Je hebt altijd zo’n haast met alles.’

‘Nou ja, ik had het natuurlijk niet gedaan als ik had geweten dat

je neukte met een van mijn oudste vriendinnen. Ik neem tenminste aan dat je dat doet, aan de kleur van haar gezicht te zien.' Belinda verdiende de titel 'beste' vriendin niet langer.

Simons mond verstrakte en werd een dun lijntje, waardoor hij een beetje op een tandeloze schildpad leek.

'Hoelang is dit al aan de gang?' vroeg Mina.

'Zij is veel rustiger. Jij wilt alles altijd op topsnelheid doen. Je bent gewoon te. Zelfs je belachelijke huwelijksaanzoek is echt iets voor jou. Belinda is veel... evenwichtiger. Ik voel me op mijn gemak bij haar.'

'Slappe zak die je bent! Je zegt dus dat dit mijn schuld is door hoe ik ben?' Ze keek hem woedend aan.

'We passen niet bij elkaar,' zei Simon koppig en hij weigerde haar aan te kijken.

'Vreemd dat je tot vanavond hebt gewacht om iets te zeggen. Je hebt nooit eerder vraagtekens gezet bij onze relatie, je hebt het allemaal opgekropt. Maar dat moet afschuwelijk voor je zijn geweest, dat je je moest schikken in al die afschuwelijke dingen die ik voor ons organiseerde, zoals dat weekend in Cornwall, dat dinertje bij Le Manoir, de skiessen in die indoor skibaan. Mijn geheugen is niet geweldig, maar ik zou durven zweren dat je, nadat ik dat indoor schansspringen had geregeld, zei dat je het altijd zo leuk vond met mij.'

'Leuk, inderdaad.' Simon keek haar eindelijk aan en zei op kille toon: 'Maar niet voor een serieuze relatie.'

'Wat?' Haar maag verkrampde. Niet voor een serieuze relatie?

'Je kunt een huwelijk, of een serieuze relatie, niet baseren op leuk.' Hij keek haar aan als een schooldirecteur die haar de les las.

Mina bleef, zelfs met de bijtende, koude wind in haar gezicht, even staan. Zijn kwetsende woorden van die zaterdagavond galmden nog na in haar hoofd: 'Je kunt niet je hele leven spontaan blijven en spontaan op avontuur gaan. Een huwelijk betekent volwassen zijn, je settelen, van elkaar weten dat je op dezelfde golfengte zit. Met jou heb ik het gevoel dat ik constant in een achtbaan zit, of in een

vliegtuig, terwijl ik er nooit zeker van ben of je me de deur uit zet. Je bent te manisch, te heftig, te verlangend om steeds iets nieuws te doen. Ik weet nooit waar ik aan toe ben met jou en zo wil ik niet leven. Het zal wel in je genen zitten en ik heb dus geen enkele behoefte aan kinderen met die genen.'

'Genen?' snauwde ze.

'Je echte vader en moeder. Zij waren kennelijk altijd op zoek naar het volgende avontuur, alsof ze roekeloos en onverantwoordelijk waren, en ze namen de belangrijke dingen in het leven niet serieus. Dat is niet wat ik wil in mijn leven.'

Haar ogen vielen bijna uit hun kassen, zo kwaad was ze omdat hij haar ouders erbij haalde, die al heel lang dood waren. Daardoor kon ze geen woord meer uitbrengen.

Simon merkte dat niet eens en praatte gewoon verder: 'Het is ontzettend jammer dat je niet op je adoptieouders lijkt, Miriam en Derek. Miriam is zo normaal, ik kan bijna niet geloven dat ze de zus van je moeder was.'

Mina had nog nooit zo'n zin gehad om iemand te wurgen als op dat moment. Ze kromde haar vingers bijna automatisch, klaar om in actie te komen.

Gelukkig stapte Simon buiten haar bereik met een laatste salvo: 'We hebben het leuk gehad, maar... je kunt het niet altijd leuk hebben. Op een bepaald moment moet je je richten op wat belangrijk is. En ik zie niet gebeuren dat jij dat ooit gaat doen. Jij bent net een vlinder, altijd rondfladderend, altijd op zoek naar het volgende geweldige ding. Het is te vermoeiend om bij je te zijn.' Met die laatste dodelijke woorden verliet hij haar flat en liet hij haar alleen achter met de puinhopen van haar feestelijke etentje.

Ze was erop aangevallen met woedende energie, terwijl ze zich voorstelde dat ze hem met elke koekenpan die ze afwaste op zijn hoofd sloeg. Ze weigerde te huilen, hoewel er heel even tranen in haar ogen sprongen toen ze de tafel en het aanrecht schoonmaakte. Ten slotte, toen de keuken en de eettafel bijna helemaal schoon en opgeruimd waren, pakte ze de pan chocoladesaus. Met de pan tus-

sen haar gekruiste benen ging ze midden in de keuken op de grond zitten. Ze doopte een vinger in de chocolade, likte hem zorgvuldig schoon en sloot haar ogen. Het leven was misschien afschuwelijk, maar er was altijd chocolade. Chocolade had echt superkrachten in de culinaire wereld; dat vond zij tenminste. Ze nam nog een hap. Simon kon de pot op, hij verdiende haar niet eens!

Later, toen ze was getroost door de chocolade en ze alles had opgegeten, kon ze wel honderd grappige en gevatte reacties bedenken. De belangrijkste was: wat was er veranderd? Toen het gebeurde, had Mina het gevoel gehad dat ze een stomp in haar maag kreeg. Het hele weekend bleven zijn woorden als een losgeslagen draaimolen door haar hoofd spoken. Hij had niet eens sorry gezegd. Hij had alles zo geformuleerd dat het haar verdiende loon was dat hij haar had bedrogen. Met Belinda nota bene! Die stomme dikke lafbek (ze was natuurlijk niet dik, maar juist heel slank met een perfecte cup D en een superslanke taille, maar ze was wel heel laf) was tegelijk met de andere gasten haar flat uit geglipt en had haar dat weekend niet eens een berichtje gestuurd met een verklaring of een verontschuldiging.

Hannah had het Mina uit haar hoofd gepraat om naar het huis van Belinda's ouders te gaan om haar ter verantwoording te roepen en Mina er zeer terecht op gewezen dat ze haar dan waarschijnlijk zou slaan. Het laatste wat ze nu kon gebruiken was een aangifte van lichamelijk geweld boven op het feit dat ze een ongelofelijk figuur had geslagen in aanwezigheid van haar vrienden. Hoewel George en G van haar vriendenlijst zouden worden geschrapt, omdat een van hen de video van Simon met de piñata en haar rampzalige aanzoek op Facebook had gezet. Al was dat kennelijk per ongeluk gebeurd, doordat een van hen was vergeten hun privacyinstellingen te wijzigen.

Terwijl ze de gemeenschappelijke voortuin verliet, sprak een man haar aan.

‘Neem me niet kwalijk, ben jij Mina Campbell?’

‘Ja?’

‘Ik vraag me af of je een paar vragen wilt beantwoorden?’

‘Natuurlijk.’

Vreemd tijdstip voor een marktonderzoek, dacht ze. Maar aangezien veel van haar werk iets te maken had met dit soort onderzoeken vond ze altijd dat ze erop in moest gaan.

‘Hoe voelde je je toen je vriend je aanzoek afwees?’

‘Wat?!’

‘Jij bent toch degene wier aanzoek verkeerd uitpakte? De piñatavrouw?’

Toen ze achteruit stapte, keek hij haar met een bemoedigende glimlach aan.

‘Wie ben je eigenlijk? En hoe weet je dat?’

‘Jamie Jenkins, ik werk voor de *Mirror*. Facebook staat er vol mee. Dit is je kans om jouw kant van het verhaal uit de doeken te doen.’

‘Ik wil mijn verhaal daar helemaal niet uit de doeken doen.’

‘Beetje laat daarvoor, *love*. De geest is uit de fles. Kom op, geef ons een paar citaten. Hoe voelde je je toen hij je afwees? Hoelang waren jullie al samen? Zijn jullie nog bij elkaar?’

‘Nee, dat zijn we niet!’ snauwde ze voordat ze zich kon inhouden. ‘En ik was niet arrogant of overhaast, want we praatten al maanden over trouwen. Hij blijkt een nieuw vriendinnetje te hebben, maar dat vergat hij me te vertellen. En dat ze mijn beste vriendin was... Wás, verleden tijd dus.’ Ze wist dat ze beter haar mond kon houden, maar alles kwam eruit, haar verontwaardiging en het gevoel van onrechtvaardigheid. Ja, ze was impulsief en ze begon spontaan aan van alles en nog wat, maar deze keer had ze echt zorgvuldig gehandeld. Ze kon precies vertellen hoe laat ze op welke dag hadden gepraat over de kerk, St Mary’s, en zelfs waar ze waren toen Simon zei dat hij ooit kinderen wilde hebben. Wat ze geen moment had verwacht was dat Simon inmiddels een affaire had en hij dit allemaal dus niet meer wilde.

Toen ze de fotograaf aan de overkant zag staan, die met een lange telelens foto’s van haar maakte, realiseerde ze zich opeens dat ze deze verslaggever veel te veel had verteld. ‘Dat is allemaal vertrouwelijk,’ zei ze. Ze trilde helemaal en kon zich amper herinneren wat ze net allemaal had verteld.

‘Zo te horen ben je behoorlijk kwaad op hem,’ zei de verslaggever. Nu ze hem beter bekeek, vond ze dat hij met zijn intense blik en lange hals op een marter leek.

‘Wat zei je tegen hem? Ik had hem in zijn ballen geschopt. Hoe reageerde jij?’

‘Geen commentaar,’ zei ze, hoewel ze nu wenste dat ze Simon een knietje had gegeven. ‘Luister, ik wil niet dat dit allemaal in de krant komt. Het was een vergissing. Er is geen verhaal. Je maakt toch geen foto’s?’

Hij haalde onverschillig zijn schouders op en keek opzettelijk niet naar de fotograaf.

Nee! Mina zag opeens dat hij een minuscule spraakrecorder in zijn linkerhand had en probeerde het ding uit zijn hand te grissen.

Hij hield het snel buiten haar bereik, alsof dit niet de eerste keer was dat iemand dit probeerde.

Ze zag dat de fotograaf nog aandachtiger naar haar keek, dus ze keek de verslaggever strak aan en zei: ‘Laat me met rust.’

Mina was woedend. Ze hing haar tas aan haar schouder, liep om de verslaggever heen en stak snel de straat over naar haar auto.

De fotograaf, die dacht dat ze op hem afkwam, maakte snel nog een paar foto’s. Hij ging er gauw vandoor en rende weg op schoenen die geschikter waren om in te rennen dan haar zwarte laarzen. Ze overwoog heel even of ze hem achterna zou gaan, maar liep naar haar marineblauwe Kever en keek met een rancuneuze blik naar de verslaggever, die tussen twee geparkeerde auto’s stond.

Hij zwaaide en liep snel weg.

Ze stapte in haar auto en bonsde met haar hoofd op het stuur. ‘Verdomme, verdomme, verdomme!’ Het was al erg genoeg dat al haar collega’s het wisten, maar nu leek het wel alsof het hele land zou worden getrakteerd op het verhaal van Mina, de domme blondine die haar vriend helemaal verkeerd had begrepen. Je hoefde geen helderziende te zijn om de krantenkoppen te verzinnen.

‘Wie is die domme ezel?’

‘Sla me met je aanzoekstok.’

Ze slaakte een diepe zucht en startte de motor. Het werd tijd om haar collega's onder ogen te komen.

'Ik vind dat je Miriam en Derek moet waarschuwen,' zei Hanna drie uur later toen Mina haar tijdens haar lunchpauze belde.

'Waarvoor?'

Dat Simon – die volgens hen het neusje van de zalm was, omdat hij altijd, elke keer dat ze daar op zondag gingen lunchen, een fles van precies dezelfde wijn meenam – in werkelijkheid een overspelige klootzak was die al vier weken haar voormalige beste vriendin had geneukt, waarvan één keer toevallig samenviel met zo'n lunch en de al genoemde rode Casillero del Diablo wijn.

'Hen waarschuwen dat een van hun geadopteerde dochters misschien in een landelijke krant komt. Zij zullen helemaal geschokt zijn.'

'Bedankt voor je vertrouwen.'

'Ik bedoelde natuurlijk dat zij geschokt zullen zijn als jij het hun dan nog niet hebt verteld. Luister, zullen we vanavond na het werk samen naar hen toe gaan? Dan kan ik je morele steun verlenen.'

'Dank je, Han. Ik denk dat je medische steun zult moeten verlenen. Ze krijgen misschien allebei een hartaanval als ze horen dat Simon niet de ideale man is, zoals zij steeds dachten. Volgens mij is tante M stiekem al sokjes aan het breien.'

Hannah stond aan de overkant haar auto op slot te doen toen Mina na een zware werkdag haar auto inparkeerde. Ze zette de motor uit, zag in de buitenspiegel dat haar zus eraan kwam en zakte uitgeput onderuit in haar stoel. Wat een dag! Die verdomde klootzak van een Simon had heel overtuigend zijn kant van het verhaal al verteld voordat Mina binnenkwam. Volgens zijn versie was zij een bijzonder manipulatieve vrouw die hem in het bijzijn van iedereen had willen dwingen haar onbegrijpelijke aanzoek aan te nemen.

Ze slaakte een diepe zucht, pakte haar handtas en sleepte zichzelf uit de auto.